

to jest křivé a nepravdivé, že vskutku zavadlo příčinu k vyhledávání četnictva ohledně těchto krádeží«. Než celá skladba onoho odstavce rozsudkových důvodů a její stylisace, když se řádně rozčlení, nepřipouští pochybnosti o tom, že slova »že věděl« se vztahují pouze k bezprostředně následující vedlejší větě: »že obviňování to jest křivé a nepravdivé«; to plyne jasně z úvahy, že obžalovaný v čase spáchání činu nemohl ani věděti, že obvinění jeho zavadlo příčinu k vyhledávání četnictva, neboť toto bylo zahájeno až teprve tehdy, když nařčený Josef N. odevzdal listinu nařčení obsahující četnictvu. Poněvadž rozsudek onu důležitou složku subjektivní skutkové podstaty nechává úplně stranou, jest nesprávný, jsa stížen zmatečností podle §u 281 čís. 9 a) tr. ř.; právní mylnost jeho spočívá v tom, že dospívá k odsuzujícímu výroku přes to, že jedna ze subjektivních náležitostí skutkové podstaty není zjištěna. Bylo proto vyhověti zmateční stížnosti podle §u 33 tr. ř. a podle §u 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 2662.

Ideální souběh přečinu §u 279 tr. zák. a přestupku §u 312 tr. zák. Zprotivením se vrchnosti (společnou pomocí) ve smyslu §u 279 tr. zák. jest jakákoliv (positivní) činnost, která, nedosahujíc intensity §em 81 tr. zák. předpokládané, brání nebo překáží vrchnostenské osobě, konající úřad nebo službu, by nevykonala úřední nebo služební úkon jí právě zamýšlený nebo zahájený; nespadá sem, brání-li nebo překáží-li kdo takovému jednání oné osoby, jež ani samo o sobě nenáleží k úkolům, k jakým je ona osoba podle úřadu nebo služby formálně oprávněna (povinna), ani neslouží k dosažení takového úkolu (na př. brání-li kdo oné osobě někoho ztýrati).

(Rozh. ze dne 15. února 1927, Zm II 380/26).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Moravské Ostravě z 9. března 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 279 tr. zák. a přestupkem podle §u 312 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu prvé stolice, by opakoval hlavní přelíčení a znova rozhodl v rozsahu zrušení, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnosti nelze sice přiznati oprávněnost, pokud napadá rozsudek prvé stolice — uplatňujíc důvod zmatečnosti podle §u 281 čís. 10 tr. ř. — námitkou, že stěžovatel neměl býti uznán vinným i přestupkem §u 312 tr. zák., jenž jest prý zahrnut v přečinu §u 279 tr. zák. § 279 chrání právní statek nerušitelnosti výkonu veřejných úřadů a služeb proti nebezpečí, jež mu hrozí sváděním více, osob ku zprotivení se (spolupomoci), a § 312 tr. zák. vážnost veřejných činitelů úřad nebo službu konajících proti zlehčování urážlivými projevy nebo skutky. Je-li sou-

zeným jednáním, byť jednotným, právní řád porušen v tom i onom směru, vyžaduje dvojí protiprávní směr zlého skutku dvojího hodnocení podřazením jeho pod to i ono ustanovení trestního zákona, by byl zjedнан průchod zásadě §§ 34, 35, 267 tr. zák.

Další námitka — opřená o týž důvod zmatečnosti —, že v projevu, který byl nalézacím soudem pořádně pod ustanovení §u 279 tr. zák., lze shledati nanejvýše přestupek §u 314 tr. zák., protože jím stěžovatel nechtěl vybízeti k odporu, nýbrž pouze vyzvati strážníky, by ustali od svého počínání, není — nehledíc k jinaké její nesprávnosti — provedena po zákonu. Neboť rozsudek nezjišťuje stížností předpokládaný účel projevu. Avšak samovolným zjišťováním účelu projevu, t. j. svémocným výkladem souzeného projevu poukazuje stížnost zřetelně k další námitce, že v rozhodovacích důvodech první stolice chybí výklad projevu, tedy skutkové opodstatnění zákonné známky »zprotivení se (společné pomoci)«, k němuž bylo projevem vybízeno. Zprotivením se (spolupomocí proti) vrchnosti jest jakákoliv (positivní) činnost, která — nedosahující intensity §em 81 tr. zák. předpokládané — brání nebo překáží vrchnostenské osobě, konající úřad nebo službu, by nevykonala úřední nebo služební úkon jí právě zamýšlený nebo zahájený. Zprotivením se (spolupomocí) není, brání-li nebo překáží-li kdo jen takovému jednání vrchnostenské osoby, jež ani samo o sobě nenáleží k úkolům, k jakým je vrchnostenská osoba podle úřadu nebo služby své formálně oprávněna, pokud se týče povinna, ani neslouží k dosažení takového úkolu. Zejména jím není zamezení, bránění, překážení zlému nakládání s jiným, vrchnostenskou osobou třeba úřad (službu) vykonávající, nebylo-li zlého nakládání třeba ke zdolání odporu dotčené osoby proti služebnímu (úřednímu) výkonu vrchnostenskou osobou zahájenému, zvláště ke zdolání neb odvrácení útoku oné osoby na tuto osobu (viz i předpis §u 331 tr. zák.). K pouhému zamezení, bránění, překážení ztýrání M-ého strážníky G-em a S-em — t. j. zlého nakládání, jehož služební výkon strážníků nevyžadoval, nemusí, avšak může poukazovati doslov souzených projevů »nenechejte (nedejte) dělníka bít«, to tím spíše, že se stěžovatel — byť za současného popírání závadných projevů — hájil tím, že prosil, pokud se týče žádal, by M. nebyl bit, a že není zjištěno, že stěžovatel v době svých projevů věděl, že toho, jak strážníci s M-ým nakládali, bylo třeba k vykonání toho, co strážníci ve příčině své služby zařizovali, zejména ke zdolání odporu a útoků M-ého a zjednaní pořádku v hostinských místnostech. Smysl, význam a účel závadných projevů mohl však podle zvláštních okolností, za nichž se staly, býti též jiný, než k jakému mohl by poukazovati jejich doslov sám o sobě. Bylo povinností nalézacího soudu, by, čině skutková zjištění, dal souzeným projevům řádný výklad a zjistil, k jaké činnosti stěžovatel vybízel osoby v hostinci přítomné a kterým úkonům strážníků mělo podle úmyslu stěžovatelova býti bráněno (překáženo) činností osob stěžovatelem vybízených. Toho nalézací soud neučinil; opakuje v rozhodovacích důvodech v podstatě toliko slova zákona, uváděje, že výkřiky obsahují »vybídnutí k odporu« vůči strážníkům službu konajícím, a vyslovuje jen, že si stěžovatel byl obsahu svých výzev vědom, aniž uvádí, jaký (skutkový) obsah výzev tu byl. Zákonný znak »ku zprotivení se nebo ku spo-

lupomoci« nedošel skutkového opodstatnění, výrok o přečinu §u 279 tr. zák. spočívá v důsledku toho po případě na nesprávném, protože skutkového opodstatnění, jaký by správnému výkladu zákona hověl, postrádajícím použitím zákona a je zmatečným podle §u 281 čís. 9 písm. a) tr. ř.

Čís. 2663.

Podnětem nadržování ve smyslu §u 214 tr. zák. může být i osoba na hlavním trestném činu zúčastněná, podnikne-li v nadržovacím úmyslu něco, co stěžuje trestní stíhání hlavního pachatele nebo jiného účastníka (jedná pouze ve prospěch druhého); jde-li jí však zároveň o vlastní ochranu, nedopouští se zločinu nadržování.

Účastník na hlavním činu (spolupachatel) dopouští se spoluviny na nadržování v jeho prospěch, směřuje-li úmysl ukrývačův pouze k tomu, by byl chráněn onen účastník, nikoliv však, směřuje-li onen úmysl ukrývače (rovněž účastníka na hlavním činu) k vlastní ochraně, třebaš jeho jednání sloužilo i k ochraně onoho účastníka.

(Rozh. ze dne 17. února 1927, Zm I 498/26).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečným stížnostem obžalovaných Josefa K-a, Josefa D-a a Jitky D-ové do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 18. června 1926, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými: Josef K. zločinem nadržování zločinu ukrýváním podle §u 214 tr. zák., Josef D. a Jitka D-ová zločinem spoluviny na nadržování ukrýváním podle §§ 5, 214 tr. zák., zrušil napadený rozsudek, pokud jde o zločin nadržování ukrýváním podle §u 214 tr. zák., pokud se týče spoluviny na něm podle §§ 5, 214 tr. zák., jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících a sprostil podle §u 259 čís. 3. tr. ř. stěžovatele z obžaloby.

D ů v o d y:

I. Ke zmatečným stížnostem Josefa K.: Stěžovatel byl napadeným rozsudkem uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 170, 200 a 203 tr. zák., jehož se dopustil tím, že si dal Oldřichem D-em zapáliti svůj majetek a že tak učinil v úmyslu, by poškodil pojišťovnu o požární náhradu, převyšující 2.000 Kč. Co se tkne tohoto odsuzujícího výroku, vyslovil soud, že stěžovatel jakož i ostatní ve výroku rozsudku prvního soudu pod 1. jmenování spoluobžalovaní jednali ve vzájemném srozumění, že jejich jednání tvoří celek, při kterém nezáleží na tom, jak kdo byl činný, zda více nebo méně, poněvadž jednání jednoho doplňovalo jednání druhých a že proto všechny obžalované dlužno považovati za spolupachatele. Kromě pro zločin podvodu byl stěžovatel odsouzen i pro zločin nadržování podle §u 214 tr. zák. proto, že za trestního vyšetřování, které bylo zahájeno původně proti Josefu, Jaroslavu a Oldřichu D-ovým, jakož i proti stěžovateli, vyslýchán byl dne 22. dubna 1925 u okresního soudu v Železném Brodě, správně u krajského soudu v Mladé Boleslavi jako